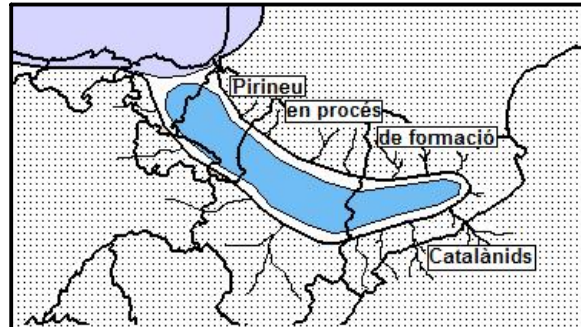

LA FI DEL PETIT MAR

El petit mar es va tancant

L'acostament de la Placa Ibèrica a l'Eurasiàtica i l'aixecament del Pirineu que ocasionava, feia que aquell mar fos cada cop més estret, mentre la comunicació amb l'oceà Atlàntic s'anava tancant. Va arribar un moment en que el nostre petit mar va quedar pràcticament desconnectat dels oceans. Això va dur a la fi d'aquell petit mar. Això passava fa uns 35 milions d'anys.

Una salina gegantina

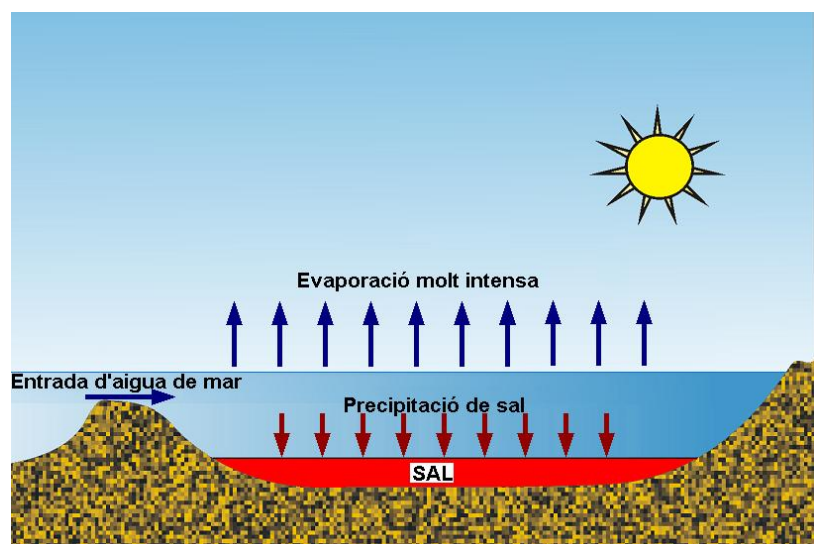
En aquella època el clima era calorós i sec, de manera que l'aigua de les pluges i la que hi portaven els rius no compensava l'evaporació, que era molt intensa. Cada cop hi havia menys aigua, però les sals eren les mateixes, de manera que aquell mar interior es va fer més i més salat fins a la saturació de les substàncies dissoltes. En evaporar-se encara més aigua, les sals van començar a precipitar, començant per la menys soluble: el guix, seguit de la sal comuna (halita), el clorur potàssic (silvina) i el clorur de potassi i magnesi (carnal·lita), que és la sal més soluble. Degut al seu origen, aquestes roques s'anomenen evaporites, i formen una capa que al Bages té una mitjana de 300 metres de gruix.

Però, d'on va sortir tanta sal?

Ja hem dit que aquell mar era poc profund, de manera que, evaporant-se l'aigua que contenia, s'hauria dipositat una quantitat molt minsa de sal, com a màxim uns pocs metres.

L'enorme quantitat de sal dipositada s'explica de la següent manera: la comunicació amb l'oceà no es va tancar de cop: ocasionalment podien

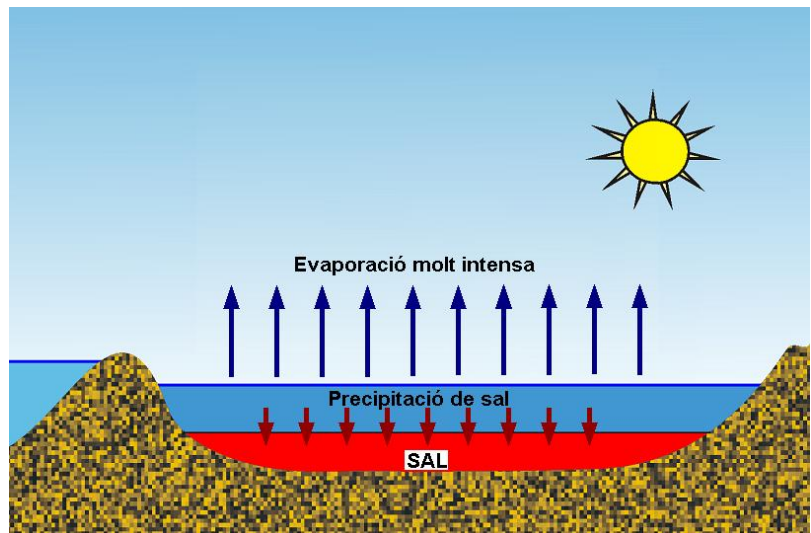
entrar importants masses d'aigua marina que anaven aportant sal, o sigui, que la sal entrava però no podia sortir. Aquest procés explica que la quantitat de sal sigui tant gran.

L'asseccament definitiu

Amb el temps, la comunicació amb l'oceà Atlàntic es va tancar del tot. El mar interior es va reduir fins a quedar, sembla, dos llacs de salmorra (un a Catalunya i l'altre a Navarra), emig d'una immensa plana de sal.

La sal queda enterrada

Més tard, cap a finals de l'eocè i principis de l'oligocè, el clima es va tornar més plujós, i damunt la sal es formaren llacs d'aigua dolça o salabrosa on els rius dipositaven argiles i sorres que van cobrir la sal. Com que no es van dipositar al mar, aquests sediments es qualifiquen de continentals, i són argiles i gresos de color predominantment vermellós, amb algun nivell gris. Com que aquests sediments eren impermeables, la sal va quedar fora del contacte amb l'aigua.

